

POHÁDKY NARUBY
ANEB
JAK SI DOBRO A ZLO K SOBĚ CESTU NAŠLO

©Zdeňka Martincová, 2017
www.zdenkamartincova.cz

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-42-2 (pdf)

ISBN 978-80-7548-43-9 (ePub)

ISBN 978-80-7548-44-6 (MOBI)

Pár slov na úvod

V této e-knize najdete pohádky pro děti i dospělé.

Vypůjčila jsem si 5 klasických pohádek a předělala jsem je po svém.

Pohádky většinou končí tak, že dobro zvítězilo a zlo bylo potrestáno. Já to ale vidím trochu jinak. Každé chování má svůj důvod. Lidé mohou být jiní, než se na první pohled zdají.

Proto jsem ve svých pohádkách dopřála sluchu postavám, které bývají v klasických pohádkách považovány za záporné.

V těchto pohádkách si dobro a zlo k sobě vždy cestu najde.

Pohádky naruby nejsou kritikou klasických nebo jakýchkoliv jiných pohádek.

Každý z autorů má své důvody, proč píše své příběhy. Každý z nich chce svými pohádkami něco sdělit.

Já jsem na klasických pohádkách vyrostla a jsem za ně vděčná. Nebýt jich, nejspíš by to moje nevznikly.

Jaké pohádky v knize najdete?

- **Perníková chaloupka**

Je Ježibaba opravdu zlá? Proč bydlí v chaloupce z perníku? A kdo nebo co tentokrát skončí na lopatě?

- **Královna a Sněhurka**

Kde se vzalo kouzelné zrcadlo? Proč je krása pro královnu tak důležitá? A co udělají trpaslíci, aby se podařilo královně a Sněhurce k sobě najít cestu?

- **Sudička Anička a Růženka**

Proč vyřkla sudička Anička tu osudovou sudbu? A dokáže svůj čin napravit, nebo bude muset Růžence pomoci někdo jiný?

- **Dvanáct měsíčků**

Proč macecha a Holena poslaly Marušku splnit nespílnitelné? Podaří se Marušce úkol nakonec splnit? A jakou roli v tom hraje dvanáct měsíčků?

- **Nevlastní sestřičky**

Každý z nás je jedinečný. Výjimečný. Jen to někdy nevidíme. Tak jako nevlastní sestřičky. Ještě že mají Popelku!

Zaujaly vás příběhy? Na dalších stránkách už na vás netrpělivě čekají jejich hrdinové. Vydejte se s nimi na společnou cestu...

Perníková chaloupka

Ježibaba zrovna poklimbávala v houpacím křesle. Na klíně měla položenou rozečtenou detektivku. Pokud milé děti nevíte, co jsou to detektivky, tak vezte, že jsou to knihy plné velmi napínavých příběhů pro dospělé.

Vtom Ježibaba uslyšela zvuky. Vy byste je možná nepostřehly, ale ona už měla za ty roky vytrénovaný sluch. Zase někdo loupal perníček z její chaloupky!

Ztěžka vstala, popadla hůl, kterou měla opřenu o křeslo a pajdala ke dveřím tak rychle, jak jen jí to její staré nohy dovolily.

„Mňau!“ zakvílel kocour černý jako saze. Ježibaba mu právě šlápla na ocas.

„Co se tu motáš, Mikeši? Klid' se mi z cesty!“ čertila se Ježibaba. Zjevně nebyla v nejlepší náladě.

S pusou otevřenou dokořán si zívla a prudce otevřela dveře.

„Kdo mi to tu loupe perníček!“ zakřičela do tmavé noci.

Jeníček i Mařenka se tak lekli, až se perníčkem zakuckali.

„Promiňte, babičko,“ omlouvala se Mařenka, jakmile se jen trochu vzpamatovala z leknutí.

„Já jsem Mařenka a to je můj bráška Jeníček. Ztratili jsme se v lese a přepadl nás velký hlad. Borůvky a jahody, které jsme nasbírali pro maminku na koláč, už jsme dávno snědli,“ ukazovala jí Mařenka prázdné džbánky.

„Rozhodně jsme vás nechtěli rušit. Ale venku vládne černočerná tma a my nevíme, kudy se vydat domů. Když jsme zahlédli světýlko, hned jsme se za ním vydali. Dovedlo nás až k vám. A když Jeníček zjistil, že je vaše chaloupka celá z perníku, prostě jsme neodolali a museli jsme ochutnat,“ vysvětlovala Mařenka a přitom se červenala.

To bylo poprvé v jejím životě, co něco kradla. Hrozně se za to styděla. Zato její mladší bráška Jeníček si s tím hlavu nelámal. Dál se ládoval

kouskem perníkového parapetu, jako by se nic nestalo, a náramně si u toho pomlaskával.

Ježibaba se též zarazila. Byla zvyklá, že jakmile se objevila na prahu chaloupky, děti s pištěním utekly. Tyhle podivné děti nejen že zůstaly, dokonce se jí ještě za své chování omlouvaly. Byla to pro ni úplně nová zkušenost.

„Pořád mi tu někdo loupe perníček. Já pak musím pořád dokola péct další a další a znovu ho máslovým krémem připevňovat tam, kde ho ty zlomyslné děti uloupily, aby mi do chaloupky nefoukalo a nezatékalo. Včera jsem musela dokonce vylézt ven oknem, protože mi někdo snědl kliku u dveří!“ stěžovala si Ježibaba.

Znovu ji to dopálilo. Tuhle chaloupku jí byl čert dlužný!

„To je jistě nepříjemné, babičko,“ pronesla soucitně Mařenka, zatímco si Jeníček slízával citrónovou polevu, která mu ulpěla na rukách.

„My jsme vám rozhodně nechtěli nijak škodit, vid' Jeníčku,“ dloubala do něj, aby už s tím olizováním prstů přestal.

„Au, to bolí,“ hladil si žebra tam, kam ho Mařenka před chvílíčkou dloubla prstem.

„Jasně že ne,“ dodal a zašklebil se. Ta ségra ho musí pořád poučovat!

„Rádi vám pomůžeme ty chybějící perníčky upéct, abychom tak nahradili škodu, kterou jsme vám způsobili, vid' Jeníčku,“ znovu do brásky chtěla dloubnout, ale ten byl tentokrát rychlejší a šikovně se přibližujícímu ukazováčku vyhnul.

„Jasně,“ kýval Jeníček na souhlas, ale pak se zarazil. „Cože? Péct? Mařenko, já ale neumím péct,“ vyhrkl a tvářil se otráveně.

„Vy byste mi chtěli pomoci?“ podivovala se Ježibaba. „Ani si neumíte představit, jak je těžké bydlet v chaloupce, která je celá z perníku. Pokaždé, když mi další nezvedené děcko uloupne kus chaloupky, rozzlobím se na toho mého bláznivého dědka, že ji tenkrát postavil.“

Vždycky to byl velký snílek. Miloval neobvyklé věci a moje perníčky. Když se rozhodl, že z nich pro nás postaví celou chaloupku, jen jsem se tomu smála. A podívejte se, svůj sen si splnil.

Jenomže on už dávno odpočívá v pokoji a já s tím mám jen starosti!“ na chvíli se ztišila a v očích se jí zaleskly slzy.

Možná si, milé děti, nejste jisté, co to znamená, že dědek odpočívá v pokoji? Není to totiž tak, že by spal někde ve vedlejším pokoji. Dědek, tedy její milovaný manžel, zemřel již před pěti lety. Ale pořád se jí po něm stýskalo.

Ježibaba zamrkala, aby zaplašila slzy, které se draly na povrch.

„Tak pojdte dál. Začíná být chladno. Uvařím vám čaj, a pak se můžeme dát do pečení.“

Děti vstoupily dovnitř a zvědavě se rozhlížely.

„To houpací křeslo je z perníku?“ zajímal se Jeníček.

„Ne,“ pousmála se Ježibaba. Ten Jeníček má ale nápady, pomyslela si.

„A ta komoda v rohu?“

„Ne,“ odpověděla mu stále ještě v dobrém rozmaru.

„Obrazy?“

„Ne.“

„Pec?“

„Ne, Jeníčku! Dám vařit vodu na čaj. Zatím se posadte ke stolu,“ řekla Ježibaba rázně. Už jí to jeho vyptávání začínalo vadit.

„Stůl, židle, lavice?“

„Ne. K čemu by mi všechny ty věci byly, kdyby byly z perníku? Posloužily by mi leda jako dekorace,“ utnula Ježibaba Jeníčkovu vyptávání a postavila vodu na čaj.

To Jeníčka zklamalo. Myslel si, že i uvnitř bude všechno z perníku. „Jak parádní by to bylo?“ povzdechl si. Mařenka se jen pousmála. Jeníčkovu bláznivé nápady už ji dávno přestaly šokovat.

Když dopili čaj, pustili se do přípravy perníčků na opravu chaloupky. Povídali si u toho a práce jim šla pěkně od ruky.

„Jeníčku, vidíš tu velkou lopatu vedle pece? Přines mi ji, prosím,“ požádala ho Ježibaba.

„Lopatu? Na co lopatu?“ zeptal se Jeníček trochu zaraženě.

„Abych vás mohla šoupnout do pece, upéct a sníst,“ rozřehkala se Ježibaba tak děsivě, až dětem ztuhla krev v žilách. Oba ztichli, podívali se na sebe a na sucho polkli.

„To byla jen legrace, děti,“ rozesmála se Ježibaba. Její smích byl sice legračně hýkavý, ale už ne děsivý. „Měly byste vidět, jak jste se tvářily, děti. Jeníčku, polož tu lopatu na stůl. Vyskládáme na ni perníčky a šoupneme je do pece!“

Oba si zhluboka vydechli a taky se rozesmáli.

Když byly perníčky hotové, ustlala Ježibaba dětem na peci.

„Víte, kdyby ty děti zaklepaly na dveře a požádaly o perníčky, ráda bych jim napekla plnou hrst. Jsem tu sama a s chutí bych si občas s někým popovídala. Ale takhle mi je krást?“ kroutila Ježibaba nesouhlasně hlavou.

Nevěděla, že se jí děti bály. Rodiče je varovali před zlou Ježibabou, aby nechodily tak daleko do lesa. Chtěli je tak chránit. Jenže o to víc to děti lákalo. Zvlášť když objevily chaloupku celou z perníku!

Sázely se a soupeřily, komu z nich se podaří uloupnout ten největší díl chaloupky. A tak se každý den objevilo nějaké děcko, které chtělo zažít velké dobrodružství a ukrást kus perníku. Jakmile uslyšelo hrozivý hlas Ježibaby, vzalo nohy na ramena a uteklo.

Jen Mařenka a Jeníček se Ježibaby nebáli. Žádné děsivé historky o Ježibabě neznali. Považovali ji za hodnou babičku, u které mohli hlavu složit a nabrat síly na cestu domů.

Ráno se všichni společně nasnídali a Ježibaba děti doprovodila na rozcestí, odkud už trefily domů samy. Srdečně se rozloučili. Ježibaba jim na cestu darovala košík plný voňavých perníčků.

Uběhlo pár dní, když zaslechla Ježibaba tukaní na dveře. Vyrázilo jí to dech. Na dveře už jí hodně dlouho nikdo neklepal.

„Kdo je to?“ pronesla nejistě.

„To jsme my, babičko. Někoho jsme přivedli na návštěvu. Myslím, že z toho budeš mít radost,“ zvolala Mařenka nadšeně.

Ježibaba otevřela dveře.

„Dobrý den, babičko. Já jsem otec Mařenky a Jeníčka a přišel jsem vám osobně poděkovat, že jste se o ně minule tak dobře postarala a pomohla jim najít cestu domů. Taky jsem slyšel, jaké máte trápení s vaší chaloupkou. Já jsem tesař, tak jsem tu, abych vám postavil pořádnou dřevěnou chalupu, ze které už vám nikdo nic neuloupne!“

Ježibaba otevřela pusu dokořán.

„Já ani nevím, co na to říct. Vás mi posílá ten můj dědek bláznivej, že jo? Už se na to nemohl dívat!“ smála se a odhalila svůj chrup.

Pár zubů už jí chybělo. Nejspíš od věčného pojídání perníčků.

Mařenka a Jeníček spolu s rodiči pak Ježibabu v její nové dřevěné chaloupce často navštěvovali.

**Pohádky naruby aneb jak si dobro a zlo k sobě cestu
našlo**

Zdeňka Martincová

Vždy pro ně napekla perníčky. Byla jim vděčná, že už jí chaloupku nikdo neničil a že v ní bylo příjemně teplo a sucho po celý rok.